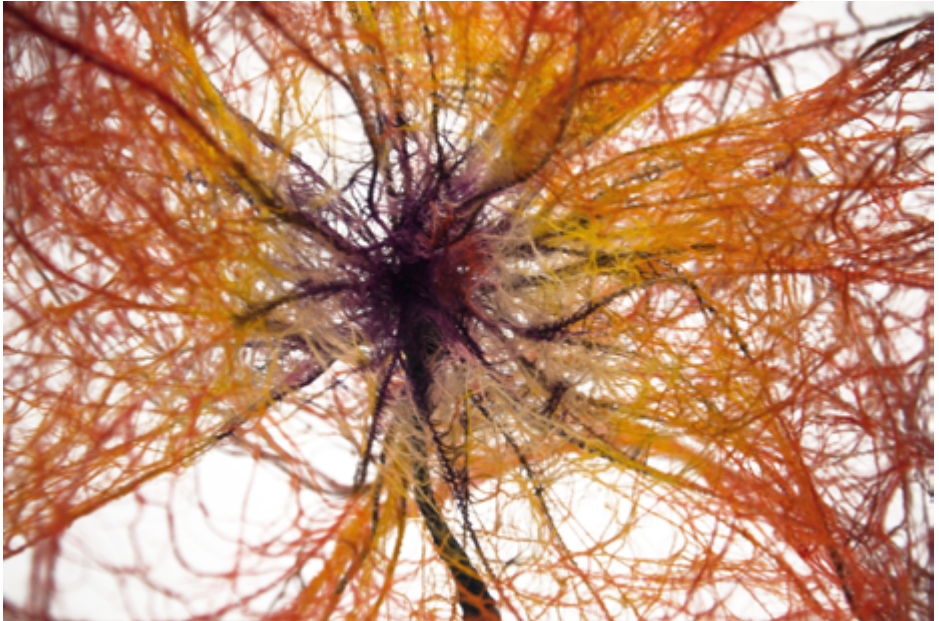

23 KONST AKTUELLT DALSLAND

AKTUELLA UTSTÄLLNINGAR OCH PROJEKT PÅ DALSLANDS KONSTMUSEUM 2/8–21/9 2014

NATURENS MEDITATIVA KRAFT

Ett landskap av svävande skulpturer fyller hela den övre utställningshallen. »Topia« heter verket och konstnären, Ulrika Berge, bjuder dig att stiga på. Därinne väntar en meditativ upplevelse.

–Konst öppnar och töjer. När jag ser något riktigt bra, då blir det en rörelse i min själ, säger Ulrika Berge.

»Topia« beskriver, liksom många av hennes tidigare verk, naturen och växter i rörelse, till och från varandra. Rörelser, som relationer mellan människor.

–Detta är det största jag gjort. Det är svårt att bedöma vad som ska hända, säger Ulrika Berge när vi talas vid några veckor innan utställningen finns på plats. Hon är mitt uppe i skapandet. Del ska fogas till del. Helheten ser hon först på plats.

De enskilda växterna består av textila fragment. Några är glest vävda. Andra sydda med sytråd på ett försvinnande material baserat på alger som löser upp sig i vatten. Kvar blir bara den tunna teckningen, tråden – en luftteckning! Ett uttryck som har blivit lite av Ulrika Berges signatur.

–Metoden har tagit lång tid att utveckla. I början blev det bara ett trassel av tråden, men efterhand har jag lärt mig att kontrollera processen.

Lättheten har kommit med åren och med att jag hittade materialet, säger Ulrika Berge, som blev konstnär mest av en tillfällighet.

–Jag har alltid tecknat mycket och ville göra något kul efter gymnasiet, innan jag gick vidare till universitet och kanske fortsatte med forskning. Min syster tipsade mig om Stenebyskolan och där började jag med tanken att lära mig sy kläder.

Men så blev det inte. På Stenebyskolan i Dals Långed (inte långt från Dalslands konstmuseum) träffade hon en vävlärare, Anita Sjö Lind, som inspirerade henne att gå vidare med det textila, inom konstens område. Hon sökte till Konsthögskolan i Bergen och gick där 1993–1998. Därefter har följt en framgångsrik bana med många utställningar över hela världen, bland annat har hon deltagit i tre internationella textiltriennaler och fått flera utmärkelser. Nyligen kompletterade hon sin utbildning med två år på Konsthögskolan i Stockholm.

Kring naturen och dess meditativa kraft cirklar Ulrika Berges konstnärskap.

–Meditativa tillstånd i konsten har alltid intresserat mig. Hur man kan bygga upp en situation som triggar igång ett visst tillstånd.

Det handlar mycket om blommor. Blommor som öppnar sig, blomknoppar, blommor som talar (en animation som hon gjorde till Textiltriennalen i Kina 2011) och blomkalkar som svävar, tyngdlösa i rummet. Hon härrör intresset till

perioden strax efter att hon fått barn. Hur den lille sonen, som gärna ville dra upp alla blommor, blev en blommornas beskyddare.

–Vi höll på en hel dag, förklarade och visade hur man skulle göra ... titta, men bara röra försiktigt ... och han lärde sig gränsen, trots att han bara var 8–9 månader! Han blev alla odlade tanters älskling på så sätt. Han var helt fascinerad av blommor och vi gick långa blomvandringar tillsammans, berättar Ulrika Berge.

Blomformerna får sin stadga av ett böjligt stålskelett. Luftströmmar i rummet sätter växterna i rörelse.

Ibland använder hon små motorer.

–Men motorer är tråkiga och opoetiska.

Och de kan gå sönder. Då är det

svårt när man

befinner sig på

långt avstånd från

utställningen, säger

Ulrika Berge som i en

framtid ändå jobbar

vidare med motorerna, men

digitalt programmerade. Det har hon nyligen fått ett stipendium från Konstnärsnämnden för att utveckla.

–Tänk en blomma som rör sig självständigt på golvet! Vad är det?

En blomma med stödben? Det är ju

lite i den världen vi lever idag. Vi

håller på att mecka väldigt mycket med naturen ...

Ulrika Berge finns representerad på många av våra större konstinstitutioner, i kommuner och landsting. Flera verk hänger på sjukhus, i väntrum och entréer.

Utställningen pågår i övre utställningshallen till och med 21 september.

NÄR LIVET ÄR BLÅTT

I den nedre utställningshallen berättar Åsa och Håkan Wettre i ord och form hur »det Blå« fängslat dem genom livet. Detta är tionde och sista gången den uppskattade utställningen presenteras. Därför finns det också möjlighet att köpa en del av föremålen.

Är kärleken blå, så som slagern säger?

–Ja, vår är nog det, säger Åsa Wettre och tittar på sin man Håkan.

Hela deras livsberättelse är blå. Båda är uppfosttrade av mammor som bara kunde acceptera den blå färgen, allt annat var vulgärt och billigt. Och när Åsa och Håkan träffades på en dans på Konstindustriskolan i Göteborg, så var det de blå knapparna i Håkans rock, som Åsa föll för.

–Här har vi en knäppskalle till, tänkte jag, säger Åsa och skrattar vid minnet.

Och Håkan berättar hur han hade bytt ut rockens svarta knappar mot fem stora blå i olika nyanser, inköpta i den legendariska butiken Knapp-Carlsson i Göteborg.

Den blå sagan slutar inte här: När Åsa och Håkan gifte sig, var det i Bingsjö kapell till blå musik av riks-spelman Pekkös Gustav.

–Folkmusiken från Bingsjö har en speciell klang, det var Pekkös Gustav själv som kallade den blå, säger Håkan. Blå, för att den hade ett drag av melankoli och vemod, vilket var en följd av att en sträng inte var spänd.

–Blå är inte bara en färg, det är ett tillstånd. Blå längtan ... som i blues-musiken.

Man skulle kunna tro att Åsa och Håkan, i tonårens upprorsår, tog en tvärtom-väg, bort från mamma och det blå? Men nej. De har fortsatt vara besatta och mer medvetet samlat på blått i olika form och uttryck. 2006 kom de ut med boken »Det blå« och samtidigt gjorde de en utställning i samarbete med Jamtli i Östersund, som vandrat runt i Sverige och utomlands. I boken, precis som i utställningen, berättar de målade hur det blå satt avtryck i konst och poesi. I textil, keramik och glas. I kulturhistoria, musik och natur. Blått i

barndomens minnen ...

–Ingen färg är så rik på nyanser! Det finns statistik på att blå är den mest älskade färgen av alla, säger Håkan och visar skrinet där han förvarar sin samling av lapis lazuli. Den åtråvärda blå stenen som man på medeltiden malde ner och gjorde dyrbart färgpigment av. Och med växten indigo färgade man textilier blödande blå, precis som idag. Bara två sätt av många att få fram den magiska färgen.

När vi träffas, är det i paret Wettres hem i Änggården i Göteborg. Inomhus dansar ljuset inbjudande och känslan är blå och vit. Väggar, bordens dukar, skåpens färg, mattorna, böckerna, föremålen på hyllor och bord... jo, nog syns det att här bor två blå människor med stark förankring i konst, folkkonst, textil- och kulturhistoria.

Åsa Wettre (f 1942) är textilkonstnär och författare. 1989 gjorde hon sin första utställning vilken blev upptakten till ett livsverk runt lapptäcken. Hon startade

föreningen Lapphexorna och det har blivit flera böcker och många utställningar världen över. Den 40:e pågår just nu i Danmark och nyss utkom hennes andra bok om svenska lapptäcken »Spår av liv«.

Håkan Wettre (f 1945) arbetade tidigare som intendent på Göteborgs Konstmuseum. Han har också verkat som konstrecensent och författare. Liksom han varit redaktör för konsttidskriften Paletten och flitig föredrags-hållare.

Nu håller de båda på att trappa ner en smula. Avyttrar en del som ett långt liv i konstens tjänst genererat.

–Våra barn säger att de inte är lika pryflifierade som vi är. Vi håller väl inte riktigt med. Det här är inte döda prylar för oss. Man fäster sig vid ting, deras uttryck och form. Och de är bärare av en historia och minnen.

Utställningen visas i nedre utställnings-hallen till och med 21 september.

MED NÅL OCH TRÅD FÖR EN BÄTTRE VÄRLD

Elsa Agélii är konstnären som gett det fria broderiet ett ansikte. Hon deltog i den banbrytande utställningen »Verkligheten sätter spår«. Ett genombrott för den politiska textilkonsten och en utställning som det fortfarande talas om, trots att det är nästan 40 år sedan.

För Elsa Agélii (f 1938) har frasen »konsten ska vara fri och avsiktslös« ingen mening. Tvärtom. En hållning som följt henne genom livet, från de första åren som konstnär, under perioden som professor vid HDK i Göteborg, till grundandet av Täcklebo Broderiakademi, och fram till idag.

–Jag går bäst igång när det är något som engagerar mig. Visst kan jag ibland känna mig låst av att jag vill berätta något specifikt. Men så är det. Det är kunskap som driver mig, säger hon.

Flera av de bilder hon nu visar i Galleriet har sitt ursprung i Indien. Det är där hon lagt sitt engagemang de senaste sju åren. För kvinnornas kamp och kampen för vattnet.

–Det roligaste och mest meningsfulla jag någonsin gjort.

Två månader om året lämnar hon sitt hus och den prunkande trädgården i Täcklebo i Bohuslän, för att följa upp det konstprojekt hon startat i en liten by i Tharöknen, i Rajasthan i nordvästra Indien. En av jordens torraste öknar, men

också en av världens mest odlade och bebodda. En utvecklad kunskap om hur man kan ta hand om det livsviktiga regnvattnet, s k rainwater harvesting, finns i detta område. Det intresserade Elsa Agélii och 2006 for hon dit. Sedan tog det inte lång tid innan hon fick idén till »Vatten och öken – ett konstprojekt om broderi, överlevnad och kvinnors arbete«.

Elsa Agélii beskriver det långa och tålmodiga arbetet som lett fram till att grupper med kvinnor och unga flickor i byn broderar »Mahilas« – vattenbärerskor. Ingen är den andra lik, varje

brodös skapar efter eget huvud. Elsa säljer sedan dessa vattenbärerskor och andra broderier i Sverige och på så sätt får kvinnorna en inkomst. Och med den; stolthet, självkänsla och möjligen också styrka för att våga höja sina röster.

–Kvinnor och män lever separata liv här. Kvinnornas största problem är att deras män super och slår.

Det är kvinnorna som håller igång det dagliga görandet och ser till att vardagen fungerar.

–Alla kvinnor kånkar och bär. Det är de som hämtar vatten och ved. Det är de som bär materialet till byggena medan unga män går förbi och skrattar med händerna i byxfickorna. Männen är de betydelsefulla i samhället. Kvinnorna de tysta. Fast det ser ut som vi börjat ändra lite på det. Elsa Agéii ser nöjd ut, de samtalsgrupper som hon också initierat bland kvinnorna, börjar ge frukt.

Projektet sker i samarbete med en kvinnlig socialarbetare, Kulwinder Kaur, från organisationen SKSS.

–Kulwinder talar engelska och är vår klippa och kontaktperson under året. Hon rapporterar allt som händer kvinnorna. Och det har hänt mycket sedan starten!

Projektet genererar skolgång till några av flickorna, liksom stöd till olika vattenprojekt.

Det finns väl egentligen bara ett »men« i det hela; Elsa Agéliis eget konstnärskap har kommit lite på undantag.

Elsa Agéii arbetar med ett broderi i sin trädgård.

–Det här är ju min baby, och nu hoppas jag finna andra som vill ta över.

Men varför har broderi blivit Elsa Agéliis uttrycksmedel? Svaret ger hon i sin senaste bok »Vatten och öken«:

–Broderandet tar tid, på så sätt stygnar jag fast reflexionen, gör den synlig ... Jag löser inga världsproblem med mina stygn, men något stillar jag sinnets oro, när den kan omvandlas till skapande.

Utställningen på Dalslands konstmuseum kallas »Lägesrapport – fria broderier mellan två utmaningar«. Nu söker hon ett nytt ämne för sitt broderande och läser under tiden Björn Forsbergs bok »Omställningens tid«. Den ger många tankar om vår miljöfarliga livsstil.

Utställningen visas i Galleriet till och med 21 september.

Missa inte nästa utställningsperiod 27 september–23 november

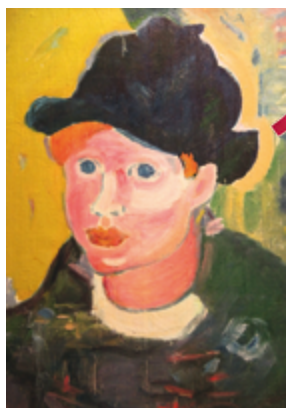
Lördag 27 september kl 14
öppnar vi tre nya utställningar:

Övre utställningshallen:

Nina Bondeson

Berättelsens mitt
Måleri objekt grafik

Galleriet:
Anna Wengdin
Broderi

Nedre utställningshallen:

Alvar Lundin 1894–1975

Retrospektiv

FIKA MED BÄSTA UTSIKTEN

Besök vårt museicafé Bonaparte. Här kan du njuta av en av Dalslands bästa caféutsikter, lättare luncher, matiga smörgåsar, delikata bakverk och nybryggt kaffe.

Råvarorna hämtar vi från lokala producenter så långt det är möjligt och alla kakor bakar vi själva.

Tillåter vädret så sitter man bäst på den härliga verandan med utsikt över sjön Spången. Annars finns en hel del att se inomhus också, t ex Bonaparterummet som fått namn efter Napoleon Bonapartes brorsdotter Egypta som en kort period i sitt liv bodde på Upperuds herrgård, ett stenkast från museet.

Välkommen!

Helen Backlund, museichef

Öppettider:

Onsdag–söndag 11–17

Produktion: Dalslands konstmuseum

Texter: Anna-Stina Lindén Ivarsson

Form: Sara Lund, Reform

VI ÄR ETT REGIONALT

**KONST
FÄSTE**

VÄSTRA GÖTALANDSREGIONEN

Bonaparte
MUSEICAFÉ

**Dalslands
konstmuseum**

Upperud 464 40 Åsensbruk

0530-300 98

www.dalslandskonstmuseum.se

Museet stöds av
Västra Götalandsregionen,
Melleruds kommun och
vänförening.

DALSLANDS
KONSTMUSEUMS
VÄNFÖRENING